

[Lange.]

med til, og derfor har vi stillet vort Ændringsforslag om at føre Paragraffen tilbage til dens oprindelige Form.

Ændringsforslag Nr. 6 gaar ud paa, at Paragraffen skal udgaa, idet denne Paragraf indeholder Bestemmelser om Tvangskonvertering for alle andre Laan end Kreditforenings- og Hypotekforeningslaan. De samme Grunde, der for os har været afgørende for vort Standpunkt til Tvangskonvertering, naar det gjaldt Kreditforenings- og Hypotekforeningslaan, maa naturligvis ogsaa gælde for alle andre Laan. Vi mener, at disse Bestemmelser er i Strid med det naturlige økonomiske Grundlag, som vi bygger paa, og vi har derfor stillet dette Ændringsforslag.

Ændringsforslag Nr. 8 har til Hensigt at fjerne en Paragraf, som gaar ud paa, at Kreditors Opsigelsesret i visse Tilfælde skal udskydes fra December 1935 til December 1938. Vi mener, at der allerede er gjort et saa dybt Indgreb i Kreditorernes Interesser, at det er i høj Grad tvivlsomt, om det har været rigtigt at gennemføre saadanne Bestemmelser. Men naar Forholdet er det, at man har Bestemmelser, der gælder til December 1935, synes vi, det er ganske urimeligt nu at disponere saa langt ud i Fremtiden, at man over for en Kreditor, der allerede for flere Aar siden havde et lovligt Krav paa at faa sin Prioritet indfriet eller faa et Afdrag paa den, men har maattet vente dermed, til Trods for at det maaske i mange Tilfælde har været i høj Grad skæbnesvangert for ham, bestemmer, at Pligten til at indfri Prioriteten udskydes til December 1938, selv om Forholdene skulde udvikle sig saaledes, at Debitor vilde være i Stand til at opfylde sine Forpligtelser forinden. Skulde det siden vise sig paakrævet at forlænge Fristen, vil der jo være god Tid dertil, da disse Bestemmelser gælder til December 1935.

Ændringsforslag Nr. 11 har vi stillet i Tilknytning til den Ordning, som vi sammen med Partiet Venstre skitserede under Udvalgsbehandlingen, og hvis Formaal var at skabe et nyt Grundlag, hvorpaa Konverteringen kunde gennemføres. Det har fra vor Side været anset for det vigtigste hurtigst muligt at faa gennemført Konverteringsafsnittet, og derfor var vi med til sammen med Partiet Venstre at søge at finde et nyt Grundlag, idet alle maatte være klar over, at det Forslag, som Regeringen havde forelagt, ikke kunde danne Grundlag for Gennemførelse af Konverteringen. Derfor søgte vi et nyt Grundlag, paa hvilket Kon-

verteringen kunde gennemføres, men dette fik ikke Tilslutning og fik det ikke, mener jeg, fordi Regeringen, i Stedet for at være Mægleren, der skulde søge at opnaa et Resultat, Mægleren mellem de Pengeinstitutter, der skulde sikre Gennemførelsen af Konverteringen, og Rigsdagen, har modvirket alle Bestræbelser for at finde et nyt Grundlag. Dette vort Ændringsforslag gaar ud paa, at Krisefonden kan overtage en Fjerdedel af Risikoen ved den Konsortialdannelse, som skulde sikre Gennemførelse af Konverteringen.

Vort Ændringsforslag under Nr. 12 gaar ud paa at fjerne Bestemmelsen om en Konverteringsafgift paa Ikke-Landejendomme. Vi har altid været Modstandere af denne Konverteringsafgift, og vi søgte, da vi sidst behandlede et Konverteringsforslag, at faa Bestemmelserne herom fjernet. Det lykkedes os ikke, men vi opnaaede at faa nedsat Konverteringsafgiften. Nu foreslaar man gennem Lovforslaget en betydelig Forhøjelse af Konverteringsafgiften, og naar vi maa være imod dette, er det, fordi vi mener, at denne Konverteringsafgift vil være i høj Grad skadelig for den dybtgaaende Gennemførelse af Konverteringen, der skulde skabe det, man fra alle Sider ønsker: et lavere Renteniveau her i Landet. Det har efter vor Opfattelse vist sig, at den Konverteringsafgift, som man nu ønsker at fordoble, i den Tid, der er gaaet, har været en Hindring for Gennemførelsen af en dybtgaaende Konvertering. Vi mener, at en Fordobling af Konverteringsafgiften vil være i høj Grad skadelig for de Formaal, man søger at fremme.

Sammen med Partiet Venstre har vi under Nr. 13 stillet et Ændringsforslag, der gaar ud paa, at Afsnit II skal udgaa. Dette Afsnit, som omhandler Rentetilskuddet, kan vi ikke medvirke til at gennemføre. Jeg kan her henvise til de Udtalelser, jeg fremsatte ved Sagens første Behandling, og som jeg ikke finder Anledning til at gentage her.

Det ærede Medlem, der talte for Socialdemokratiet (Jensen-Aale), var i høj Grad forbavset over, at Venstre — det ærede Medlem havde ikke ventet, at Det konservative Parti skulde gaa med til at gennemføre det — afviste dette Afsnit. Han kunde slet ikke forstaa, at man ikke vilde modtage en saadan Støtte til sine egne Vælgere, sagde det ærede Medlem. Jeg synes, at denne Udtalelse og den Forbavelse, som den skulde udtrykke, smager noget af Stemmekøb. At modtage Støtte til sine Vælgere er i hvert Fald ikke det, mit Parti ønsker. Nej, vi vil have Retfærdighed, ikke alene for vore Væl-